

Arrest

nr. 269 787 van 15 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 15 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 oktober 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, geboren te Paderborn (Duitsland) op 28 augustus 1993.

Op 7 november 2019 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar minderjarig kind, K. U.

Op 7 februari 2020 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 29 april 2020 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar minderjarig kind, K. U.

Op 31 augustus 2020 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij beroep in bij de Raad op 29 september 2020. Het beroep werd verworpen bij arrest nr. 249 382 van 18 februari 2021.

Op 14 april 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische partner, mevrouw G. K.

Op 5 oktober 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.04.2021 werd ingediend door:

<i>Naam: U.</i>	<i>Nationaliteit: Armenië</i>	<i>Geboorteplaats: Paderborn</i>
<i>Voorna(a)m(en): E.</i>	<i>Geboortedatum: 28.08.1993</i>	<i>RR: 93.08.28 457-33</i>
<i>Verblijvende te: (...)</i>		

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag als wettelijke geregistreerde partner van K. G. (RR: 92.03.13 622-68) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 52, §2, 1° van het Vreemdelingenbesluit stipuleert dat: “Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;”

Artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: “Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.”

Betrokkene heeft bij zijn aanvraag een vervallen verblijfsvergunning (geldig tot 15.06.2018) uit Nederland voorgelegd, alsook een Nederlands reisdocument met een vervaldatum dd. 20 juni 2021. Echter een reisdocument van een andere lidstaat kan slechts als geldig worden beschouwd, voor zover het vergezeld is van een geldige verblijfsvergunning van die lidstaat. Uit het dossier blijkt dat betrokkene zich sinds 2018 niet meer heeft aangeboden in Nederland om een verlenging van zijn machtiging tot verblijf te bekomen, derhalve staat het vast dat hij zijn verblijfsrecht aldaar is verloren. Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat de Armeense autoriteiten tot op heden niet hebben bevestigd dat betrokkene een Armeense staatsburger is. Verder blijkt uit het dossier dat betrokkene zijn identiteit nooit heeft aangetoond in Nederland aan de hand van een al dan niet geldig paspoort van zijn land van origine. In die zin kan dus zijn identiteit evenmin aan de hand van de verstreken documenten worden vastgesteld. De advocate van betrokkene beweert dan wel dat mijnheer geen paspoort kan bekomen omwille van zijn geboorte in Duitsland, dit werd echter niet gestaafd.

Op basis van de voor DVZ beschikbare gegevens kan de identiteit van betrokkene niet achterhaald worden.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag (hierna: het IVRK), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"2.1.1. Algemene regels

Art. 40ter § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1 ° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen...."

Art. 52.<KB 2008-05-07/33, art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> § 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijf kaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter...

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1 ° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;.."

Art. 41. § 1. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten

bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

Art. 47. <KB 2008-05-07/33, grt. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> § 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden..."

"Art. 62 § 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden..."

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen [cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheitoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.2. Bewijs van identiteit - toepassing op de feituusituatie in casu

Verwerende partij stelt basaal in de bestreden beslissing dat verzoeker geen geldig paspoort heeft neergelegd overeenkomstig artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit en art. 41, §2, lid 1 vrw. en dat DVZ de identiteit van betrokkene bijgevolg niet kan achterhalen. Zij verwijst voorts kort naar enkele stukken ter staving van de identiteit van verzoeker dewelke aan het AD werden toegevoegd.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekende partij de navolgende documenten in het kader van zijn aanvraag ab initio naar voren heeft gebracht:

- *Vervallen identiteitsbewijs van in Nederland geldig tot 15/06/2018. Dit document bevat, naast een foto, onder meer de volgende gegevens: de naam, voornaam, geboortedatum en -plaats. Verder bevat dit document het kaartnummer, de datum en plaats van afgifte en de naam van overheidsdienst die de kaart heeft afgeleverd.*
- *Nederlandse reisdocument geldig tot 16/06/2021. Dit document bevat, naast een foto, onder meer de volgende gegevens: de naam, voornaam, geboortedatum en -plaats. Verder bevat dit document het kaartnummer, de datum en plaats van afgifte en de naam van overheidsdienst die de kaart heeft afgeleverd.*

Niettegenstaande artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet een afzonderlijke documentaire verplichting oplegt waaraan een ouder van een Belgisch minderjarig kind moet voldoen bij het indienen van de aanvraag voor een verblijfskaart, waarbij het wel vaststaat dat deze niet terzelfdertiid wordt voorzien in artikel 40ter, § 2. eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet - wat in casu van toepassing is - aangezien uit de Bijlage 19 ter ab initio immers blijkt dat verzoeker een procedure gezinsherenging heeft ingesteld met zijn Belgische partner en niet met zijn kind, vereist verwerende partij ten onrechte het voorleggen van een geldig identiteitsdocument in de zin van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en voegt zij hierdoor een voorwaarde aan de wet.

De identiteitsgegevens zoals deze worden vermeld op deze kaart(en) stemmen volledig overeen met de gegevens zoals deze worden vermeld op het reisdocument en op het vervallen identiteitsbewijs afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten en verzoeker zijn rechtsgeldig Nederlandse rijbewijs.

Het bewijs van de identiteit kan geleverd worden met een vervallen paspoort, een vervallen identiteitskaart, een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, afgegeven door een andere lidstaat van de EER, een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, afgegeven door een andere lidstaat van de EER, enig ander bewijs van de identiteit edm...

Verwerende partij duidt in de bestreden beslissing niet specifiek waarom het voorgelegde duplicaat van de vervallen identiteitskaart in samenspraak met alle andere objectieve stukken zoals i.h.b. uittreksel basisregistratie personen A 4951688 HA, geboorteakte verzoeker, kopij Nederlandse verblijfstitel, Nederlandse passpoort, attest Armeense Ambassade Nr: 2202/522/2020, e-mail Duitse Ambassade, Nederlandse rijbewijs, Nederlandse passpoorten ouders verzoeker, die melding maakt van alle vereiste identiteitsgegevens, niet kan worden beschouwd als een identiteitsbewijs in de zin van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de juncto 41, §2, eerste lid Vreemdelingenwet en art. 52, §2, 1° Vreemdelingenbesluit, temeer daar enerzijds deze identiteitskaart volkomen overeenstemt met de Nederlandse reisdocument

geldig tot 16/06/2021 en anderzijds op het moment dat verzoeker zich voor de eerste keer in het Rijk vestigde zijn Nederlandse verblijfskaart volkomen geldig was.

Deze laatste bepaling waarvan supra sprake vereist enkel een geldig identiteitsdocument, begrip dat ruimer is dan een paspoort, terwijl de voormelde determinerende interpretatie van de verwerende partij erop neerkomt dat steeds een geldig paspoort of geldige identiteitskaart zou dienen voor te liggen.

Verwerende partij stelt tevens met vaststaande zekerheid te weten dat verzoeker zijn verblijfsrecht in Nederland is kwijtgeraakt. Er dient in die zin te worden opgemerkt dat verzoeker zijn verblijfskaart op het moment van de eerste aanvraag met zijn Belgische partner nog steeds geldig was en verwerende partij initieel aan de identiteit van verzoeker niet heeft getwijfeld.

Bovendien hebben de Armeense autoriteiten bevestigd dat verzoeker geen Armeense Staatburger is, reden waarom verzoeker een procedure Staatloosheid heeft ingesteld. Het gegeven dat verzoeker zijn identiteit nooit zou hebben aangetoond in Nederland is in strijd met de talrijke Nederlandse documenten, dewelke probleemloos aan verzoeker werden toegekend door de Nederlandse autoriteiten. Dit duidt des te meer op het gegeven dat de Nederlandse autoriteiten nooit aan de identiteit van verzoeker hebben getwijfeld.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker sedert zijn eerste aanvraag zich gevestigd heeft in België met zijn Belgische partner en nadien met hun gemeenschappelijk kind en aldus niet meer terug is gekeerd naar Nederland.

Verzoeker wenst op te merken dat deze verstrenging via een koninklijk besluit afbreuk doet aan de duidelijke bepalingen van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

De stelling van verwerende partij dat verzoeker nooit in Nederland zijn identiteit heeft getoond met een geldig passpoort van zijn land van origine raakt kant noch wal. Verwerende partij voegt door deze vereiste een voorwaarde aan artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werd in Nederland rechtsgeldig in het bezit gesteld van een verblijfsrecht met dien verstande dat de Nederlandse autoriteiten de identiteit van verzoeker niet in vraag hebben gesteld. Integendeel.

Verzoeker concludeert dat nergens in de bestreden beslissing wordt duidelijk gemaakt waarom de stukken niet toelaten de identiteit van de verzoekende partij vast te stellen of te bewijzen of niet aanvaardbaar zijn als identiteitsbewijs- of document.

I. Schending van artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet en Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (artikel 3)

Artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet bepaalt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat. Het zou onrechtvaardig zijn dat de betrokkene de nadelige gevolgen moet dragen van een beslissing dewelke werd genomen t.a.v. zijn ouders.

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

Aangezien Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is dat verzoeker één gemeenschappelijk kind heeft samen met zijn partner. Ze zijn tevens in afwachting van een tweede kind.

De ouders menen dat derhalve in het belang van de kind is dat zij in normale levensomstandigheden kunnen op groeien met de zorg en bijstand van zijn vader.

Verzecker heeft zijn verantwoordelijk als vader ten volste opgenomen en draagt zorg voor zijn minderjarige kinderen. Hij verdient de kost voor zijn gezin.

Er is ter zake samen-woont tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen Belgische kinder(en).

Verzoeker toont onstuitbaar het bewijs van affectieve, als van financiële banden met zijn minderjarige kind aan.

Het weigeren van het verblijfsrecht mag enkel als het belang van kind daardoor niet geschaad wordt.

Verzoeker verwijst hierbij aan het recht van het kind om door zijn (beide) ouders verzorgd te worden (artikel 7 van het Kinderrechtenverdrag), en om met beide ouders direct contact te kunnen hebben (artikel 9) en om, met het oog daarop, een beroep te kunnen doen op gezinshereniging.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu niet afdoende gebeurd is.

Verzoeker heeft ook regelmatige inkomsten en betaalt mede alle nodige kosten van de kind en partner zoals blijkt uit de toegevoegde stukken.

Ter zake is ook een samen-woonst tussen het minderjarig kind en verzoeker.

Het weigeren van het verblijfsrecht mag enkel als het belang van kind daardoor niet geschaad wordt.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu niet afdoende gebeurd is.

Het principe "hoger belang van het kind" staat beschreven in de Belgische Grondwet (artikel 22bis) evenals in het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (artikel 3). Dit betekent dat bij elke beslissing die wordt genomen, het hoger belang van het kind doorslaggevend moet zijn.

Dit principe geldt ook bij elke beslissing inzake gezinshereniging waarbij minderjarige kinderen betrokken zijn.

Verzoeker heeft immers recht heeft op gezinshereniging.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn minderjarig kind en partner en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen won behoorlijk handelen, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn;"

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht juncto artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 22bis van de Grondwet;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991;*
- de zorgvuldigheidsplicht.*

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoekende partij stelt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet specifiek aanduidt waarom het voorgelegde duplicaat van de vervallen identiteitskaart en van een vervallen Nederlands reisdocument, die beiden melding maken van alle vereiste identiteitsgegevens, niet kan worden beschouwd als een geldig identiteitsdocument.

Artikel 40ter, §2 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. 2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet. 3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn. Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond. Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of”, die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt. Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter. Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “ van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of “, die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt. § 2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult. § 3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. § 4 Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af. De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen. Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart. Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet. Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggedrijving over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet. § 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggedrijving

over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 3. De houder van een identiteitskaart of van een paspoort afgegeven door de Belgische overheden, wordt zonder formaliteit tot het grondgebied van het Rijk toegelaten, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is.

§ 4. Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

De bestreden beslissing houdt de weigering in van de aanvraag voor een verblijfskaart als partner van een Belgisch staatsburger, waarvan niet blijkt dat zij haar recht van vrij verkeer als burger van de Unie heeft uitgeoefend. Bijgevolg is artikel 40ter, §2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet van toepassing. Verzoekende partij betoogt dat het vervallen identiteitsbewijs van in Nederland geldig tot 15.06.2018 en het Nederlandse reisdocument geldig tot 16.06.2021 alle nodige identificatiegegevens bevatten. Volgens verzoekende partij duidt de gemachtigde niet specifiek waarom het voorgelegde duplicaat van de vervallen identiteitskaart, die melding maakt van alle vereiste identiteitsgegevens, niet kan beschouwd worden als een geldig identiteitsdocument.

Verwerende partij wijst er evenwel op dat de gemachtigde niet motiveert dat de door de verzoeker voorgelegde verblijfsvergunning niet de nodige identificatiegegevens bevat, maar wel dat deze kaart vervallen is, aangezien zij maar geldig was tot 16.06.2018. Verder stelt de gemachtigde vast dat verzoekende partij een Nederlands reisdocument met een vervaldatum in 2021 voorlegt. Deze vaststelling stemt overeen met de stukken van het administratief dossier.

De gemachtigde motiveert in dit kader dat een reisdocument van een andere lidstaat slechts als geldig kan worden beschouwd, voor zover het vergezeld is van een geldige verblijfsvergunning van die lidstaat en geen identiteitsbewijs is, zoals bedoeld in artikel 52, §2, van het vreemdelingenbesluit.

Verweerder benadrukt dat artikel 52, §2, 1°, van het vreemdelingenbesluit bepaalt dat het familielid bij de aanvraag, of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag het bewijs van zijn identiteit “overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” moet voorleggen.

De bewering van verzoeker dat hij geen identiteitsdocument zou moeten voorleggen, aangezien de aanvraag wordt gedaan in functie van zijn Belgische partner, kan niet gevolgd worden.

Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde incorrect of in strijd met artikel 52, §2, van het Vreemdelingenbesluit heeft geoordeeld dat het vervallen reisdocument en het Nederlands reisdocument geen identiteitsbewijs zijn, zoals voorzien in artikel 52, §2, van de vreemdelingenwet.

Met de loutere bewering dat verzoeker bij zijn aanvraag het bewijs heeft geleverd van zijn identiteit conform artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, toont verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde een incorrecte of onwettige beoordeling heeft gemaakt.

Verwerende partij laat in dit kader gelden dat Uw Raad het als annulatierechter niet toekomt om de beoordeling van de gemachtigde over te doen en om zijn beoordeling aangaande het al dan niet voldaan zijn aan de verplichting van artikel 52, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van deze van de bevoegde overheid.

Het is aan de verzoekende partij om concreet aan te tonen waarom het besluit van de gemachtigde juridisch of feitelijk niet overeind kan blijven. De verzoekende partij blijft hiertoe echter in gebreke daar zij zich beperkt tot loutere beweringen.

Voorts beroept verzoekende partij zich op een vermeende schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 22bis van de Grondwet.

Dienaangaande laat de verweerder verder gelden dat het Verdrag dd. 20.11.1989 inzake de Rechten van het Kind geen directe werking heeft en dat verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 IVKR, dient te worden opgemerkt dat door de Raad van State in zijn arrest dd. 30.03.2005 onder meer werd geoordeeld dat het artikel 3 Kinderrechtenverdrag, “geen voldoende duidelijke, precieze en volledige regels bevat opdat zij rechtstreekse werking zouden hebben, zonder een bijkomende uitvoering te eisen in de interne rechtsorde” (Raad van State nr. 142.729, 30 maart 2005).

Uiterst ondergeschikt laat verweerder m.b.t. bovenvermelde vermeende schendingen van het IVRK gelden dat het artikel 3, par. 2 van het Kinderrechtenverdrag stelt dat de Staten die partij zijn zich ertoe

verbinden het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdende met de rechten en plichten van zijn ouders.

Ook het artikel 22bis van de Grondwet heeft geen directe werking zodat verzoekende partij er zich niet rechtstreeks op kan beroepen (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13) (R.v.V. nr. 105059 dd. 14-06-2013)

“3.4. Het artikel 22bis van de Grondwet, waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift, heeft geen directe werking (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13), zodat de verzoekende partij daarom de rechtstreekse schending van dit artikel niet dienstig kan inroepen.” (R.v.V. nr. 101 868 van 26 april 2013; zie ook R.v.V. nr. 100 251 van 29 maart 2013)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het onderzoek naar het respect voor de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetbepaling, nl. artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet

zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; [...].”

De verzoekende partij diende een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische partner, mevrouw G. K.

Artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat expliciet in de bestreden beslissing werd vermeld, bepaalt:

“§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.”

Voormelde bepaling voorziet in deze situatie dat de verzoekende partij, om zich te kunnen beroepen op de gezinshereniging overeenkomstig de artikelen 40bis en volgende van de Vreemdelingenwet, haar identiteit dient te bewijzen *“op voorlegging van een geldig paspoort”*. De Raad volgt de verzoekende partij waar zij stelt dat deze voorwaarde verschilt van de voorwaarde zoals voorzien in artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Die laatste bepaling vereist voor de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft, een geldig identiteitsdocument. Dit doet er uiteraard niets aan af dat de verzoekende partij, om aanspraak te kunnen maken op gezinshereniging met haar Belgische partner, ook haar identiteit moet kunnen aantonen. De Raad merkt op dat *in casu* het determinerend motief van de bestreden beslissing er niet enkel in bestaat dat de verzoekende partij geen geldig paspoort zou voorgelegd hebben. De verwerende partij concludeert immers expliciet in de bestreden beslissing dat *“Op basis van de voor DVZ beschikbare gegevens de identiteit van betrokkene niet (kan) achterhaald worden”*. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om van de verzoekende partij te verwachten dat zij haar identiteit aannemelijk maakt. Dit wordt immers ook vereist door artikel 52, §2, 1° van het Vreemdelingenbesluit, dat expliciet in de bestreden beslissing wordt vermeld als grond van de bestreden beslissing, en dat het volgende bepaalt:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; (...).”

De Raad merkt op dat moet worden aangenomen dat het begrip *“(geldig) identiteitsdocument”* zich niet beperkt tot een (geldig) paspoort. Het begrip *“identiteitsdocument”* is ruimer dan het begrip *“paspoort”*.

Het bepaalde in artikel 52, § 2, 1°, van het Vreemdelingenbesluit werd ingevoerd bij koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 13 mei 2008, inwerkingtreding op 1 juni 2008). Het werd sindsdien niet gewijzigd.

Het *“artikel 41, tweede lid”* van de Vreemdelingenwet waarnaar wordt verwezen, luidde bij de invoering van de voormelde bepaling in het Vreemdelingenbesluit als volgt:

“De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht.”

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid, van de Vreemdelingenwet vervangen door het huidige artikel 41, §2, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling werd hierboven reeds weergegeven.

Het bepaalde in artikel 52, § 2, van het Vreemdelingenbesluit werd niet aangepast aan deze wetswijziging, waardoor moet worden aangenomen dat in deze bepaling van het Vreemdelingenbesluit wordt verwezen naar het gehele §2 van huidige artikel 41 van de Vreemdelingenwet.

Hetzelfde geldt bovendien voor artikel 47, § 1, van het Vreemdelingenbesluit, dat stelt als volgt:

“De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten:

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.”

Zoals reeds werd aangegeven, moet worden aangenomen dat de verwijzing in artikel 52, §2, van het Vreemdelingenbesluit naar *“het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet”* slaat op de gehele §2 van het huidige artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Het moet dus in beginsel gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum, maar bij ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Wat onder deze andere documenten kan worden verstaan, wordt verduidelijkt in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 47 van de Vreemdelingenwet geeft enkel verdere uitvoering aan oud *“artikel 41, tweede lid”* oftewel huidige artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet. Hierin wordt bepaald dat ook *“enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene”* volstaat.

Uit bovenstaande motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het begrip *“het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet”* zoals vermeld in artikel 52, §2, 1° van het Vreemdelingenbesluit niet heeft beperkt tot een (geldig) paspoort. De kernvraag die zich stelt is, zoals hierboven ook reeds werd aangegeven, of de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de verwerende partij al dan niet op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de verzoekende partij haar identiteit niet heeft aangetoond.

Uit de motieven van de bestreden beslissing zelf blijkt dat de verzoekende partij verschillende elementen heeft aangebracht waaruit haar identiteit zou kunnen blijken. Zo vermeldt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij een vervallen verblijfsvergunning (geldig tot 15 juni 2018) uit Nederland, en een Nederlands reisdocument met een vervaldatum 20 juni 2021 heeft voorgelegd. De verwerende partij motiveert echter dat *“een reisdocument van een andere lidstaat slechts als geldig (kan) worden beschouwd, voor zover het vergezeld is van een geldige verblijfsvergunning van die lidstaat”* en dat *“Uit het dossier blijkt dat betrokkene zich sinds 2018 niet meer heeft aangeboden in Nederland om een verlenging van zijn machtiging tot verblijf te bekommen, derhalve staat het vast dat hij zijn verblijfsrecht aldaar is verloren”*. De verwerende partij motiveert ook dat *“de Armeense autoriteiten tot op heden niet hebben bevestigd dat betrokkene een Armeense staatsburger is”* en dat *“Verder uit het dossier (blijkt) dat betrokkene zijn identiteit nooit heeft aangetoond in Nederland aan de hand van een al dan niet geldig paspoort van zijn land van origine. In die zin kan dus zijn identiteit evenmin aan de hand van de verstreken documenten worden vastgesteld”*. Ten slotte motiveert de verwerende partij dat *“De advocate van betrokkene dan wel (beweert) dat mijnheer geen paspoort kan bekommen omwille van zijn geboorte in Duitsland, dit werd echter niet gestaafd.”*

De verzoekende partij geeft in haar enig middel onder meer aan dat zij een vervallen Nederlands identiteitsbewijs neerlegde geldig tot 15 juni 2018, dat onder meer een foto, haar naam, voornaam, geboortedatum en –plaats, het kaartnummer, de datum en plaats van afgifte, en de naam van overheidsdienst die de kaart heeft afgeleverd, bevat, en daarnaast om een Nederlands reisdocument

neerlegde geldig tot 16 juni 2021, dat naast een foto, onder meer de naam, voornaam, geboortedatum en -plaats, het kaartnummer, de datum en plaats van afgifte, en de naam van overheidsdienst die de kaart heeft afgeleverd, bevat. De identiteitsgegevens zoals deze die worden vermeld op deze kaart(en) stemmen volgens de verzoekende partij volledig overeen met de gegevens zoals deze worden vermeld op het reisdocument en op het vervallen identiteitsbewijs afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten en het rechtsgeldig Nederlandse rijbewijs van de verzoekende partij. Het gegeven dat zij haar identiteit nooit zou hebben aangetoond in Nederland is volgens de verzoekende partij in strijd met de talrijke Nederlandse documenten, die probleemloos aan de verzoekende partij werden toegekend door de Nederlandse autoriteiten. Dit duidt volgens de verzoekende partij des te meer op het gegeven dat de Nederlandse autoriteiten nooit aan haar identiteit hebben getwijfeld.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet twijfelt aan het feit dat de verzoekende partij in het verleden een geldige verblijfsvergunning had in Nederland. Zij geeft in de bestreden beslissing zelf ook aan dat de verzoekende partij een vervallen Nederlands identiteitsbewijs neerlegde geldig tot 15 juni 2018. De Raad kan de verwerende partij volgen waar zij stelt dat daaruit blijkt dat de Nederlandse autoriteiten blijkbaar helemaal niet twijfelden aan haar identiteit. Verder motiveert de verwerende partij dat een reisdocument van een andere lidstaat slechts als geldig kan worden beschouwd, voor zover het vergezeld is van een geldige verblijfsvergunning van die lidstaat. De Raad kan de verwerende partij hier volgen voor zover een reisdocument uiteraard niets voorstelt zonder enig verblijfsdocument, maar kan de verwerende partij niet volgen waar zij vereist dat het verblijfsdocument nog "geldig" zo moeten zijn. Er valt niet in te zien waarom geen rekening kan gehouden worden met een reisdocument dat werd afgegeven op een moment dat de verzoekende partij wel degelijk in het bezit was van een geldige verblijfstitel, die nadien weliswaar vervallen is. Bovendien doet dit er niets aan af dat de gegevens vermeld op dit reisdocument kunnen overeenstemmen met de realiteit, zeker op grond van andere elementen in het administratief dossier, zoals de verzoekende partij *in casu* aannemelijk heeft gemaakt.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het middel is in de aangeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 oktober 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU